

בין צעירי העולם הזה

מתנדרבת מלי שמיר

אני חמיד מאמינה שכולן בסדרו'

לביקור, הבנתי כי עשיתי טעות בספרי על ידידיי. אלון סיפר כי פגש כמה מידידיי האמנים, ססיפרו לו כי התקשרו לכלא וביקשו להופיע שם בגלל ידידותם איתי, אך נתקלו בסירוב חרימשמעי מטעם ההנהלה. ניסים עזיקרי, שחקן תיאטרון הבימה, התקשר לכלא כמה פעמים אך שם תמיד התחמקו מלתת תשובה ברורה. גברי מזור רצה לבוא עם ריבקה זוהר ואלי לוזון, שאיתם הכין או דואט לפסטיבל. גם ירדנה ארזי רצתה להופיע בהתנדבות. לגברי נמסר כי תינתן לו תשובה וזו לא הגיעה עד היום. המפיק והאמרגן דודו אלהרר מארגן במשך שנים הופעות התנדבותיות של טובים עם קורין. הוא הצליח לשלוח את בועז שרעבי להופעה. בדרך-כלל מצטרף דודו אל האמנים, אך הפעם התבקש במפורש שלא להגיע לכלא. עם בועז שרעבי הצלחתי לדבר בקושי לפני ההופעה. הוא אמר לי כי ביקשו אותו במפורש שלא לדבר עם האסירות.

מעשה

שיקומי

התנהגות זו מצד הנהלת הכלא נראתה לי תמוהה ביותר. הם הרי (המשך בעמוד 35)

לאחר פנייה לקורין, היא "משדכת" בינן אסירה למתנדבת. להרסה מונסה, המסודרת מכל הבחינות, יש מתנדבת. לחווה יערי יש מתנדבת וגם למיכל הלל. אך יש מיקרים קשים של אסירות בלא טיפול ובלא השגחה, שממש זקוקות לחמימות וקצת תשומת-לב, שאינן זוכות לה ככלא.

לאילו לרוב לא מוצמדת מתנדבת. בעזרת המתנדב אפשר לקבל הטבות גדולות, כגון מתנות. הם מסדרים מילגות ללימודים ונמצאים בקשר מתמיד עם קרובייהמשפחה של האסירה. הם מביאים סיפריקריאה ועוד דברים שלהם זקוקה האסירה. וכשזה מגיע לעניין של נקשתיחנינה, המתנדבים גם ממליצים ועוזרים לקבל חנינה.

יש גם אמנים המופיעים בהתנדבות. פגשתי כמה ידידים אמנים שהבטיחו לי לבוא ולהופיע לפני האסירות בימי שהותי בנווה-תירצה. כאשר נקראתי לשיחה עם המנהלת חיה שוהם אמרתי לה שאני רוצה לתרום משהו בימיי שהותי בכלא וכי אמנים, ידידים שלג, רוצים לבוא ולהופיע בהתנדבות. שוהם ענתה לי שיש די אמנים שבימים אים להופיע בכלא, דבר שהתברר לי יותר מאוחר כלא-נכון. כשקורין פנתה אלי ושאלה באם ארצה להשתתף בחר גים המתקיימים בכלא, ריברתי גם אי-תה על האמנים.

כעבור זמן, כשכבא בני המאומץ אלון

בעליהסוד היו גם אנשיהקבוץ ובצוותהפיענוח היו שתי אסירות ש"קיבלו שתי כותרות: "אירוע בחיי" או "תחביב". ולפי השאלות גילו את הסוד. ואחרכך היתה התודות של בעלי-הסוד.

אחרכך ישבנו כולנו על הרשא והתנהלה שיחה בלתיאמצעית. אפשר היה לדבר באופן חופשי. רוב האסירות התעניינו באם יוכלו, עם שהורון, לע"בור לגור בקיבוץ.

עד כאן סיפורה של מלי.

אמנים

מתנדבים

נווה תירצה יש מתנדבים רבים המגיעים לכלא בתיאום עם קורין, קצינת החינוך והתרבות. קורין יכולה לסדר מתנדב או מתנדבת כמעט לכל אסירה. בעת שהייתי בכלא הבנתי כי זו שאלה של סימפטיה מצד קורין לאותה אסירה.

המתנדבים הם בדרך-כלל סטודנטים שהאוניברסיטה משלמת להם את שכר-הלימוד או פטרת אותם מ"תשלום שכר-לימוד ובתמורה עליהם לתת איזשהו שרות לחברה. יש גם מתנדבים אחרים כמו מורים, פסיכולוגים, אנשים שעובדים בתחום הפסיכולוגיה או ההוראה או אחרים שאין להם מה לעשות בזמנם הפנוי.

גוש אתם בריאים ונורמלים לחלוטין. בשיעוריהחברה בכיתה אני מרבית במפורש על יציאה אל החברה ולא הסתגרות בתוך חממה כמו קיבוץ. זוהי המיסגרת הקלה ביותר. אפילו באופן פיסיו, יש ניתוח מהחוז, יש גדרות ויש שערים. ואם אתה גם גוזר על עצמך שאתה חי רק עם מה שיש בפנים — ונכון שיש המון — אתה חי בגן-עדן של שוטים. כי כשאתה יוצא פתאום החוצה ונתקל בחברה הגדולה יש ים של אפשרויות לטוב ולרע.

תמיד שואלים אותי: "אבל הן אסירות, הן פגעו בחברה בצורה זו או אחרת, אז מדוע לתת להן פרסים?" הפרס של ללכת אליהן לכלא, לבזבז את עצמן.

אני לא חושבת שזה ביוזבו ואני גם לא חושבת שגם אם עשו משהו רע, צריך להמשיך ולהעניש אותן. הרי הן עונש הכי קשה הוא הניתוק מהחברה, ולהביא את החברה אליהן — זה פיזיו מאוד קטן יחסית.

בקיבוץ שואלים אותי הרבה שאלות, אני לא מביאה איתי החוצה סיפורים מהכלא. הצעתי לחבריהקבוץ לערוך מפגש עם האסירות. זה הסתדר מצויין היות ובכלא גם כן שאלו אותי הרבה על הקיבוץ.

אירגנתי ערב בתוך כלא נווה-תירצה. היה חשוב לי שהאסירות לא ירגישו כאילו באו לבדוק אותן, היות ובמפורש זאת לא היתה המטרה. אולי

קראה לו את השיר כשקם כבוקר משנתו. פעם קיימנו בכלא שיחה על הספר.

אני מאוד מעורבת ריגשית בכל מה שאני עושה וכשהייתי מגיעה הביתה לקיבוץ מהכלא ומספרת לשמיר מה קרה לאסירה או שילדה קטנה מתגעגעת לאמה שבכלא, הייתי ממש עוברת חוויה נפשית קשה. לכן בחרתי להיות מנותקת.

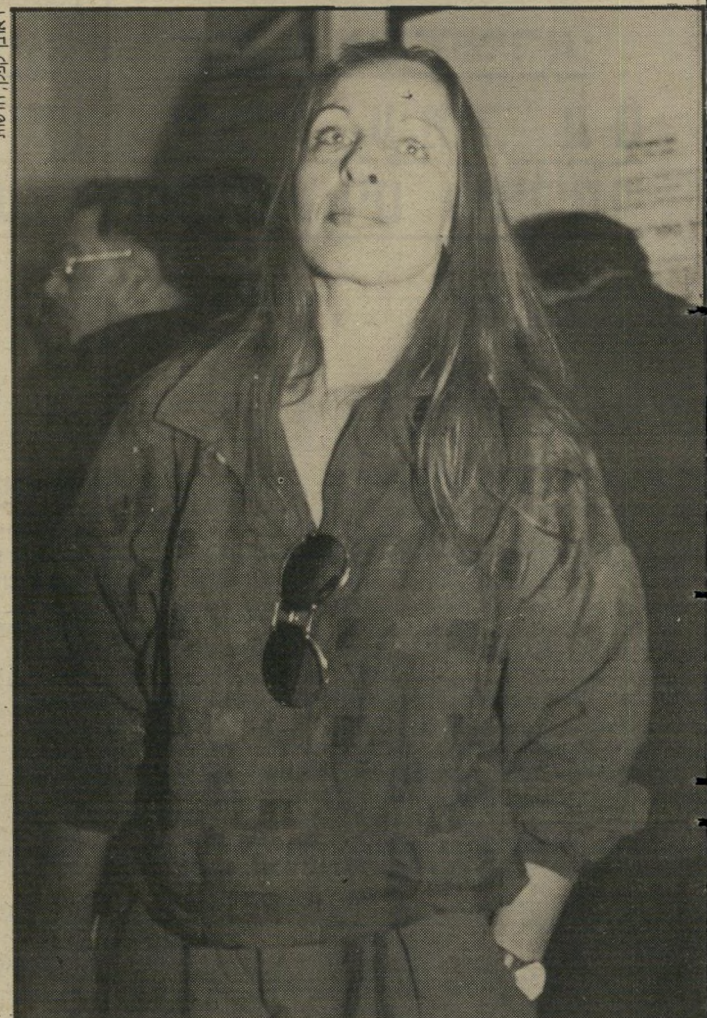
מובן שאם מתפתחת שיחה אישית אני לא אוטמת אוניטים, אבל אני לא מאפשרת הרבה זמן לשיחות. הרי ממיר לא אינני יכולה לתרום עוד. בדרך-כלל אני לא יכולה לעשות דבר. במיוחד מפני שאני באה מבחוז, והדרג הכביר בכלא מכתוב מדיניות מאוד ברורה של מה אסור ומה מותר לך.

התחום שלי הוא מאוד ספציפי. אני לא מוסרת דרישות-שלום. זהו חלק מהסכסוךהעבודה. ככרטיסהעובדים ש"נמסר לי בכלא יש פירוט מלא. את הורי ואת בעלי הפחיד הקשר שלי עם הכלא, הם ראו בזה משהו מאיים. הם אומרים עלי שאני "פתי המאמין לכל דבר", כי אני תמיד מאמינה שכולן בסדר. שהן לא אשמות ורק, מחפשים אותן.

שלושת המצורעים

שיעוריהחברה שאני מעבירה בכיתה-הספר אני מרבית על אחד השירים המאוד פופולאריים של

ראובן קפלי, חדשות

אסירה חווה יערי
יש מתנדבת פרטית

המשוררת רחל, השיר יום בשורה. שבו היא מספרת על שלושה מצורעים שבישרו גאולה והיא אומרת: "אך אני לא אוכה לקבל בשורה אם מפי מצורע תבוא." היום, כשאני עוברת בכלא, מקבל אצלי השיר משמעות אחרת לגמרי. כי מה זה מצורע? המצורע נגאל בסוף.

שלושת המצורעים כסיפור נגאלו בזכות הגאולה שהביאו לעם ישראל. אדם שעשה עוול לחברה והיום הוא מנודה, האם לא אקבל אותו אחרכך? פתאום מקבלים אצלי הרברים מש" מעויות אחרות לגמרי, כי אני יודעת שבאיהו יום ייצאו החוצה מהכלא ואז יהיו איתי ביחד. ואני הייתי רוצה לפי

זה היה לספק סקרנות משני הצדדים. קראנו לערב: "זה הסוד שלי". וחיפשתי דברים אטרקטיביים. הזמנתי שחקנים שהמיקצוע שלהם בתיאטרון הוא לול"יינות, כדי שיהיה גם אלמנט ויוואלי. הזמנתי מהמשק אשה ששזורת פר-חיים והיא שורה פרחים יחד עם האסירות. אסירה שהיתה אחת מבעליהסוד סיפרה את הסוד שלה שהיה סיפור-רצה. היא הגדירה זאת כאירוע בחייה. קורין (קצינת החינוך) דאגה להביא מנחה והערב היה מוצלח בצורה יוצאת מן הכלל. הערב נתן לחבריהקבוץ וגם לאסירות המון. הזמנתי אסירות מכל האפסים. לא רק מהחוג שלי. ועד היום מבקשים אותי לחזור על המיצע.

נעמי אזולתי, העולם הזה

נעמי סרוטוסקי, העולם הזה

אסירה ריטה דסקל
נס ניתוח אירועאלוב עוסקת בדראמה